

5/6/1931

שלמה פאספילד

שלמה זורק את המלוה של שני מליון וחצי ואומר: מה לכן ולילה, גבירותי, הרי לפניך דבר, שכדאי לריב עליו...

Review of Reviews

לאגרת מקדוולד. והרי לנו סטירה מוסרית מאין כמות. והלא אגרת מקדוולד רק לפני שבועות אחדים שמושה ל-גשיא' לעונן ההצלחה. ולפסנת ההצלחה. עוד פקודה אחת כזאת. וגלות אי תהיה הגלות הכי מרה לעמנו מכל הגלויות שבארצות הגולה.

קרוביך ברוסיה גוועים ברעב ואתה תחשה?!!

סור מהר לחנות למברגר - נ'ב ו ת"א חבילות מזון והלבשה במחירים הכי נוחים שרות מדויקת - ואחראית משלח כסף - תכופה - ומסודרת שאל קרוביך - ויגידוך

הפקחים שבהם. מו מסתדרים. ואלה נל הרשינות איך הם נדדו. לסדר את קבלת שלא יודעים את המלאכה התורכית טובלים. רשינותיהם?

בנק אשראי

(חברה חודית בע"מ)

יצאה למכירה סריה של אובליגציות

נושאות רוחים 5 אחוזים שנתיים

מובטחות במשכנתאות על נכסי דלא נידי.

יום ששי...

מאת עזמות

ולמען אחי הפקידים. אמרתה לכם הפעם מקשה קמן ונאח, אניקדומה כמעט, אבל מענינא ריומא ומכאר את הקנין. כשקשה ריד סולומון, קושה הלהטים, את נסינותיו הראשונים לפני קהל אינפלינגנטים בעירנו, בקש פתאום לתביא לו לימון צהוב ומלא מיץ. נמל את הפרי בידו וכתפו בשתי ידיו עד שפח אחרונה. אחר פנה אל הקהל ואמר: מי מכם אשר יוכל לתוציא מלימון סחוט זה עוד מיץ כל שחוא, נכון הנני לשלם לו שילינג אחד בעד כל פמה. נמו שני צעירים את כתם ולא הצליחו. קמן פתאום אחד מן הקהל, איש בא בימים, ואמר: אני אוכל לתוציא מיץ מהלימון הזה. עלה על הכמת תפש את הלימון החמום בידו ותוציא ממנו כשמים סחוט...

הוא כיצד? - שאלתו קושה הלהטים כתמיה גדולה - האם בעל מקצע כמותי אחת? (Von Beruf?) - לאו - ענה השני - אני חבר לעזרת הקיסרים והמלכותיות...

את הנמשל הכינותם ספתמא בעצמכם, אחי הפקידים החכמים והנבונים, ויודעים הנכם כי הלימון החמום, שקושי הלהטים במסכות תוציאו ממנו את רם התמצית-הרי זה אתה, אני, אנחנו כלנו הפקידים, שלקחו מעברנו, מכשרנו ומחלבנו כדי למלא את תיבתם הריק...

ואלו המשולחים טקן תיסוד ופקידו לונדון האוכלים מן האכוס הציוני הקוסר שם כ,רוסל ספריטי סתם לא תוציאו חלילה אף "טפה" אחת, ונדולה התפתחה של פקיד קמן בא"י מתפתחת שקשו במשברתו של מנחל גדול בלונדון...

וכי שלא פגש את המשולחים שלנו, את אצילי ציון המסכנים, כנסיעותיהם באניות וברכבות, שחם מתגוללים ססחלקה שניה למחלקה ראשונה, שבקו נדודים ומטולטלים מלפלת גבר על אדמת נכר, ועל כלם באון המשולחים המומחה לצילומים ולריקלמת מרחוב ספרדת, החולך במלאכות קדש מגוי אל נוי בלויות מזכירתו, ובכל חדש ימים או שנים הוא מחצה את הים הגדול מירושלם לונדונה, סבירה לבירה, ולמחרתו כבר בא על כנפי רוח לרינה ומתיצב לפני שרים, אתמול בתלפיות ומחר בורשויו, וביום השביעי שכת וינפש כפריה וכל כך למה? - הכל לשם קדוש ישראל וציון הר קדשו.

ובכ"ז ישנם בקרבנו חולכי רכיל ואפיקורסים ריל, אשר "תביטו אחרי משה" והם מעזים להגיד - קפרא לפוסם - כי כל נסיעותיהם תרוניות של ה"שדרים" שלנו ומשכרתם הנסיכית מסש הקולה לכמה אלפים פונטים לחדש ותוצאות בני ביתם וכיוצא בזה, אוכלים את קרן היסוד על ראשה ועל קרבה ועל כרעיה... ולא עוד אלא שחם קוראים לשליחי סצות אלה כשם שר"ים ומכנים את מעשיהם בשם "כזובים" והתפקדות בקרן היסוד ועוד שמות גנאי וכנויים כאלה שראוי לאמנם את שתי האזנים בסוך ולא לשמעם חם ושלום. נקר הייתי וננסזקנתי ולא ראיתי שדרים החולכים במלאכות. ועד כל החוללים ומאמפים קשימות קשימות

למכות. החלוקה, שימסרו את עצמם על קרוש השם כשליחי קרן היסוד - וריר בציון, שזכה נוסן קצר לשני פרסום בשוטרון ולשש תנויות להשכיר בת"א הוא המוכיח...

ואם יש לכם פנאי ושחוח אחר אכילת החמין, הפשפירא והקוגיל בשכת-קדש, אספר לכם עוד מקשה קמן ויפה מענינא-ריומא.

מספרים מקשה כאנגלי אחד כהודו, שנמר בלבו לקבל דת האישלם. מכיון שבא אל המופתי ללמד מפיו תורת הדת הזאת. החל המופתי להלקותו סלקות על חמא שחמא נגד הקדושים של אמונה זו. בכרו למרק את עוננו... סלקת בעד קדוש פלוני וסלקת בעד קדוש אלמוני, אחת, שחם, שלש, עשרים, ארבעים, חמשים... ועדיין לא בא הקץ. "ראכלאקי" (בכסמותא מסך) אמר המוכה אל המופתי, הנח לי ידעתי אמנם סראש, כי היו קדושים לכם אבל, כי כל כך גדולה המשפחה - לא פללתי ולא דמיתי...

וכן בנידון רידן. כי היו ויהיו "קדושים" אצלנו ידעתי - אבל מעודי לא פללתי כי כל כך גדולה המשפחה. ויצמן בעצמו ועוזריו הפייבלים, הקאמפילינג-סקים ופקידיו התולנדים, הגרמנים, הסיפטי-פיפטי, וכל המשולחים לסיניהם... הגידו "מה שתגידו, אבל המשפחה גדולה ביותר, והאכוס קמן ביותר, וריק...

ומה אכתב תלמה? - אקפה את בני אם ידעתי. סראש ומתחילה מה עלי לספר לכם כיום ששי זה. לך-נא איפא עמי, עטר רבןקלם, קדימה צעוד וכתוב: המלים. תרגשות והדעות יבאו סאליהם - לא יחמר שנים לספרק...

הסוגי. חוסר מספיק יש בלבי. בזכרוננו וביחוד כפנקסי הקמן, זה הכל-כו' שלי, סקנדלים קטנים וגדולים אינם חסרים כיה אף פעם.

הנה למשל סינדרל, מננו של עוכר הקליה. לפני שנה או שנתים ישב לו בהרחכה בתוך קטרי בתלפיות. ואחר שוכו סקנטרה או סחול שכר לו יורה נאה כרחביה. בשכונת האריסטוקרציה...

ואולם. עליה צורך ירידה, וכשנה זו אוה לו למושכ דוקא בטלביה ודוקא בביתו של אחד סירידינו הנוצצים המפורסמים, אשר - אם איני טועה - דרש מהמסשלה בימי הדסים לפרק את הנשק מתקצינים חיהוגים חבריטיים וכתוכם רי סינדרל בכבודו ובעצמו, וכיהודי לאומי נאה יצא אז כסחאה נמרצה כנגד "סטר-תלחי", שקבל יחד עם אחיו "הבריטיים" וכיהודי "לאומי נאה" חושים עכשוו את לחיו השניה...

מילא יערכ לו ויבושם לו. הולך הוא. סחיל אל חיל' וסופו כנראה, לקבל תאור כבוד כמנהל... אבל יודינו סאקר, יאריך ימים ושנסי, הולך מגוי אל גוי, וכמותרם זה עבר מרחוב מוסררה למלכות... ותדבר פשוט וטובן סאליו: הר סאקר צריך להחלים אחרי סחלתו הקשה והוא זקוק למנוחה. כנראה, בטלביה אין סכוניות עוכרות כרחוב ואין שם הלוצים הספריקים את השנת...

מולו של גוי צדיק. לפני שנתים, בערך. שכרה יהודית אמריקנית עשירה את הבית הזה, קשטה אותו כרחיטים יקרים ושלכה לבעל-הבית לסעלת משלש סאות לירות בעד שנה, ולא זכתה להכנס ולגור כדירה זו אף יום אחד. ועכשוו בא יהודי אחר חשוב ויקר ושלם בעד דירה זו 260 לירות לשנה ומסחמא בעד שלש שנים לספרק...

והיפה שבכל הרבר הזה הוא כי כשעה שפקידנו וכנהינינו נטפלים אל הגוי כפרפר זה שהוא נדחק אל זכוכית הסנורה הכוערת עד כרי שרפת הכנפים, בשעה זו עומדים בתלפיות כחריסר כחים ויקים ופנורים, ארמונות יפים עם גינותהסר ואוויר- סבריא וסחלים, וסחכים לגואליהם היהודים...

ומה לעשות? וחסרון אחד גדול יש לכתים אלה, שלא נכנו בין חגויים...

וידעתם, רכותי, ספני מה לא זכה משה רבנו להכנס לא"י? לא ספני הסעשה באשה הכושית ולא ספני שחכה את הסלע, אלא ספני הטא אחד יותר גדול כדאיכא כמרדש:

כנותיו של יתרו אסרו לו: איש סצרי הצילנו סוד הרועים הרעים, ויאמר ה': יען כי חתריש משה באסר, עליו בנות יתרו: איש סצרי הצילנו ולא ססע אותן כרבדים לאסר: לא סצרי כי אם עברי אנכי, על כן לא יבוא אל ארץ העברים ועצמותיו לא תקברנה בה.

אבל, פרופיסוד אינשיין, שהכריו בגלוי לפני ימים אחדים: לא גרמני בן דת משה הנני כי אם יהודי. לא "סצרי" אני כי אם עברי. ואסיל לדוכיג זה הסופר היהודי הסחור שקנה לו שםקולם בספרי הקרת על ישו. על נפוליון, על ביסטרק ועל סלחסת 1914, שורק להיטלרים לשם סחאה את השם הגרמני "לודביג" ויקרא שמו כישראל כהן, - שמו ושם אחיו לפנים - הם שניהם יוכו לבוא לארץ חיהודים והם יקברו. אייה כאן עיי קתונינו...

(חסוף בעמוד ד')

נציב בארץ קרי מאורעות אשר בימי הבינים היו
 פתחיים—במה נזכר לכבוד זה ששם תרומה של
 שטראוס יקרא עלי.
 ובהורו לשם זה דוקה ברוחב הנמצא כלו בסביבה
 יחידה ובכדי להבליט כנראה את ידידותו ויתרו
 ליהודים.

תחת כותרת זו יחלו לחופיע במרוב כעתוננו
 מאמרים על אודות ארצנו, מעטו של הסופר
 רוצעור ורענן מר אורי קיסרי בפריז.
 דפוס העברי של יחאל ורקר ירושלים.

התאחדות במקום התחרות

ועיי ההתאחדות עלה בידינו להכניס את כל השכלולים הדרושים לתוצרת מובחרת
 ולהוזילה. תוצאות נצחוננו-נצחון תוצרת הארץ תוכחו אם תקנו רק פעם אחת
 את החמאה שלנו.

אחריות מלאה בעד טבעיות ופריכות

התה "קראת"
 נארו באופן היגיני
 באריזה נוחה וטובה
 התה "קראת"
 מוכן בארץ ע"י קבוצות
 פועלים עברים.
 הטועם פעם
 ידרוש אך ורק תה
 "קראת".
 להשיג בכל סניפי "המשביר"
 ובחנויות פרטיות.
 התבילה:
 15, 50, 100 גרם, 1 ליבר.
 תבות: 5 ליבר
 שקים בחצי רוסל.

זוהו עליך בלילה, נושכים ומניעים אותך
 משנתך, השמדם במקום שהם חיים.
 הוה פליט בכל חור ופנה.
 פליט משמיד זבובים, יתושים, פרעושים, עש,
 פשפשים, גמלים וביציהם.
 פליט משמיד חרקים, אבל אינו מוסיף לאנשים.
 קל לשמוש ואינו מכחיס.
 אל תחליף פליט במינים אחרים
 חסש את החילעל הקופסה הצהובה עם הור השחור.
 דרשו פליט בכל בתי המרקחת והחנויות.
 הסוכנים הכלליים לא"י.
 ה אחים חלאבי, שער שכם ירושלים.
 ה זה פליט

FLIT

להגנתך, נמכר פליט רק בקופסאות סגורות

כל מי שסובל ממחלת הרומטיזם או פודגרה כל מי שסובל השתמנות הגוף
 (Koerper Fettigkeit) או מלחץ הדם אי נורמלי ובכלל הדואג לבריאותו ושומר לרעננותו
 יעשה מסד.
 מסד מבריא את הגוף ומעודד את הנשמה.
 פנה למסאיסטית המנוסה רבקה שטיברג אלנבי 64 ת"א

מזירים קבועים וזולים בתולט.
 מלבד זאת אני נותן במשך חדש אחד
 פרטים אוריגינליים ויקרי ערך.
 כל 250 מיל פדיון מקבל פרס לפי הגדלה.
 בואו לראות את המחירים והתערוכה של הפרטים.
 בכבוד רב י. עמנואל

קפה קרלטון, ירושלים

ברצונך להתענג בעצמך או לגרום נחת רוח
 לידידיך?
 בלה את זמנך בגן המפורסם
גן-קרלטון
 הפתוח עד 12 בלילה
 מטבח ממדרגה ראשונה
 משקאות קרים וחריפים
 גלידה מצוינת
 מחירים נוחים
 תסור פעם-ותתמיד לבא

(ומשך ספורי א')
 ומכיון שאנו סבורים בשם, אספר לכם מה
 שקרה בקרב לוח צעיר סקולריקים ויהודים בעם
 תוצאות שלהם. בן נולד להם למיזם, הבן חכמה,
 ונתקודה שאלה השם. הוא רצה לקרא ליוצא ירכו
 בשם עברי תישי כגון: גלבע, גלעדי, שרטי, קרטי
 שפתי, צלפוני וכיוצא בזה.
 אבל האם יחזיקה משומה כאשר צוה זאלחים.
 רצוה לקרא לפני כמנת בשם, ורגוני על שם הסבא שלה
 שבא אליה בחלום ליל ודוש ממנה במפגיע—כן ספרה
 בעצמה—לקרא את הנכר בשם.
 בקצרה, קראו לכן בשם זרונני — שלמה.

מאיר של הקיר העבריה הראשונה על כל הכבוד הגדול
 הזה.
 מאיר בעל הנם מתיא לא רצה להיות מאיר
 כלי גם בפריז. ועיך קלינו לתרים על גם את בעששו
 זה לפירוסמא ניסא.
 אכנס אומרים, כמופלא מסך אל תרשי, אבל
 מוכרח אני לשאל: איך זה? האם אוריאל אקוסטה
 חי 140 שנה? בקראי בספר בני קלית של ש.
 ברנפלד על אקוסטה ראיחי שהוא נולד בשנת 1500
 וימת על קדוש השם ב-1640 ולפי "הביסתי" היה חי
 רק שלש שעות!
 ומה אמר לכם. רבותי? שקולים היו הקצרים
 של אוריאל אקוסטה על הכמה כתיאטרון. ציון, סכל
 140 שנותיו אצל ש. ברנפלד, ואשרי מי שזכה
 לראות את הצגת אוריאל אקוסטה ע"י "הביסתי".

ושואלים אתם כסתמם אם הייתי כקבלה-הפנים
 שנקרכה בשכופ זה לטשרניחובסקי כביתו של מויא?
 שאלה היא זו, כודאי הייתי! וכשבאתי לשם כבר
 מצאתי "קולט" גדול, מסלחת ושסנה" של ירושלים,
 אורחים ואורחות, שהיו עוסרים מסכיב לשלחן ערוך
 סכל טוב. משוחחים כירידות ורעות ומטיבים את לבם
 כדברים הטובים. היה גם כיאליק והיה גם אוסישקין
 והיו משוררים וסופרים, רופאים ופקידים וסתם
 אינטליגנטים ולא חסר הפעם גם סתסין חיפה
 באמה. ותחךחיוס היה עובר מכנופיא לכנופיא ומשוהה
 כבלוריתו חיפה עם האורחים ולרכות האורחות—
 עכרים...
 וכאשר יגורתי בא לנו—נאומים ודרשות. והנאום
 הראשון היה כמובן דוד ילין. הנאום המושבע שלנו
 חציג את המשורר כאחד מהשלישיה של משוררי
 זמננו ושכה לחוסיף כי טשרניחובסקי עצמו הוא
 "שלישיה": משורר, רופא ובלשן. הוא ידע כי
 טשרניחובסקי הוא רופא ורק בשכות העבר נודע לו כי
 הוא רופא טובי (ובשעת רכורו הכיט סכיכו לראות

אם יש רופאים באולם... הרופא הוא גם כלשן ושכה
 לחוסיף את הציון "טובי" כי סח יאמר ועד-הלשון?
 וכשטף דבריו רצה, כנראה, לחגיר על הרופא-הכלשן
 שהוא משורר כחסד עליון. אבל אימת הרבי הסשורר
 הלאומי שקער לפניו נפלה עליו...
 אחריו מלא דיר יצחק אפשטיין. הוא לא נאם
 אלא—הרצה. וכאוותו מניד שהיה מוכר רק על "קרח"
 כן דבר גם הפעם לא על טשרניחובסקי כי אם על
 שגיאות הלשון. ולא נתקרה דעתו עד שהוציא
 מחיקו את פנקסו הקטן (לא ידעתי כי הפרופיסור
 הנכבד סתחרה כיו) וקרא מתוכו איראלה "שבושים"
 שגלה באיזה סאמר של המשורר... סוכן מאליו, כי
 תנואם דבר מתוך גרונו המורחי על "סוכנים" (סונחים
 בעברית) של הלשון האברית. אבל שאול טשרניחובסקי
 ישב בתוך הקהל ונחבא אל הכלים כשאול כשעתו
 שמע טקצת שכתו כפניו, חיך ושחק שחיקת יפה.
 הוא לא ענה כי אינו דברן כמכטא הספררי
 כפרופיסור מרחוב מסרתה. וכרופא טוב יודע הוא
 כודאי כי אין טוב לגוף שחיקה. הסלון הרפואי של

מויא, שכא הרופא הכלשן לנסרו ולהשליטו—הוא
 ידבר בערו.
 וברגע האחרון ממש, בשעה שאני עומד
 ומכניס את מאמרי זה לתוך מכבש הדפוס,
 הגיעה אלינו הידיעה המעציבה על פטירתו
 של הזקן מעמאן. (גאליף ח'סיין זין ח'ף)
 הי-בחור-הזועזער שלי דוחק ואין זמן
 להספיד את המת הגדול כשהוא מוטל לפניך
 וביחוד לאחר שאני נחפו אל הלוייה, אשר
 תהיה היום בירושלים על המקום הקדוש...
 כנראה, תהיה קבורתו על יד ההודי
 שוקאת ממצרים, ושואל אני: המבלי ז'אין
 קברים בעמאן או בחג'אז, שהביאו אותו
 לירושלים? האמנם חושבים להפך את
 "ביתנו הלאומי" לבית הקברות שלהם?...